

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/96/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119334108
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6119334108.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovič, v právnej veci žalobcu: ADRIAN MED, s.r.o., Lazovná 53, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 620 475, zast. JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, 811 05 Bratislava, IČO: 47 232 757, proti žalovanému: DCX spol. s r. o., ul. 29. augusta 36/A, 811 09 Bratislava, IČO: 47 133 694, zast. Advokátska kancelária MCL, s.r.o., Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 50 074 369, o zaplatenie 3.919 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/128/2019-345 zo dňa 07.02.2022, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/128/2019-345 zo dňa 07.02.2022 potvrdzuje.

Žalobca má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 3.919 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 665,50 Eur od 20.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 55 Eur od 18.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 572 Eur od 17.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 126,50 Eur od 17.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 2.500 Eur od 04.02.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. výrokom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov konania. O výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že návrhom podaným na súd dňa 19.07.2019 žiadal žalobca, aby súd určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.919 Eur s príslušenstvom titulom neuhradenia faktúr za špeciálny zdravotnícky materiál a príslušenstvo dodané žalovanému na základe Zmluvy o distribúcii tovaru zo dňa 28.02.2018. Súd vydal vo veci dňa 30.07.2019 platobný rozkaz sp. zn. 27Up/911/2019. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote odpor.

Medzi stranami nebolo sporné, že medzi nimi došlo k uzavretiu záväzkového vzťahu na základe uzavretej Zmluvy o distribúcii tovaru zo dňa 28.02.2020 a následných objednávok. Medzi stranami nebolo sporné a vyplýva to aj z predloženej zmluvy zo dňa 28.02.2018, že strany medzi sebou uzavreli Zmluvu o distribúcii tovaru, a to v zmysle ustanovenia § 409 a nasl. Obchodného zákonníka. Predmetom zmluvy bolo stanovenie podmienok predaja špecifického materiálu žalobcom v zmluvnom postavení zastúpeného žalovanému v zmluvnom postavení zástupcu a jeho ďalší predaj konečnému odberateľovi. Typovo ide o nepomenovanú zmluvu v zmysle ust. § 269 Obchodného zákonníka. Žalobca mal na základe predmetnej zmluvy dodávať žalovanému tovar podľa objednávok žalovaného, a žalovanému bolo podľa článku II predmetnej zmluvy udelené oprávnenie predmetný tovar ďalej predávať

v teritóriu UVN SNP v Ružomberku v postavení autorizovaného distribútora. Medzi stranami nebolo sporný charakter predmetnej zmluvy, ako rámcovej zmluvy. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca na základe objednávky dodal žalovanému objednaný tovar, resp. ho dodával do nemocnice a vystavil zaň faktúry, tvoriace predmet sporu a žalovaný za dodaný tovar nezaplatil. Žalobca sa predmetnou žalobou domáha od žalovaného úhrady ceny za dodaný zdravotnícky materiál do nemocnice, ktorý žalobca žalovanému fakturoval faktúrami: fa č. 20181667 zo dňa 18.12.2018, fa č. 20181668 zo dňa 18.12.2018, fa č. 2018671 zo dňa 19.12.2018, fa č. 2018679 zo dňa 21.12.2018, fa č. 20181594 zo dňa 05.12.2018. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 132 ods. 1, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1, 2, § 218 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 1 ods. 2, § 261 ods. 1, § 264 ods. 1, § 265, § 266 ods. 1, 2, 3, § 269 ods. 2, § 271 ods. 1, § 272 ods. 1, 2, § 275 ods. 4, § 373 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 3 ods. 1, § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

Uviedol, že žalovaný počas konania namietal fakturáciu v kontexte, že medzi stranami mali byť následne vydávané dobropisy. K postupu fakturácie a dobropisov vypovedala konateľka žalobcu na pojednávaní, ktorá opísala proces dobropisovania a vzájomného započítania a predložila listinné dôkazy o dobropisovaní žalovaných faktúr. Na základe uvedeného mal súd procesnú obranu v tejto časti za účelovú a nepreukázanú.

Procesná obrana žalovaného spočívala v namietaní porušenia mlčanlivosti a nekalosúťažného konania, poškodenia dobrého mena a konania v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku. Vo vyjadrení k žalobe žalovaný uviedol, že tým, že žalobca začal poskytovať tovar priamo konečnému odberateľovi - nemocnici, je nepochybné, že žalobca s konečným odberateľom odkomunikoval napr. cenu tovaru, ktorú mal dojednanú so žalovaným a zmluvné podmienky vzájomnej spolupráce, čím sa zároveň dopustil nekalosúťažného konania a spôsobil tak žalovanému škodu. Žalovaný tvrdil, že žalobca sa nielenže snažil znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu, ale aj žalovaného skutočne znevýhodnil a spôsobil mu reálnu škodu. Následne opätovne uvádzal tvrdenia, týkajúce sa porušenia mlčanlivosti a dôvernosti informácií. Súd poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že žalovaný tvrdil porušenie povinnosti mlčanlivosti zo strany žalobcu, žiadnym spôsobom si v tejto súvislosti nevyčísľil škodu a žiadnym spôsobom ju nekonkretizoval. Pre posúdenie nárokov uplatnených v predmetnom konaní je teda uvedené tvrdenie, napriek jeho možnému preukázaniu, irelevantné. Z uvedeného dôvodu v súlade so zásadou hospodárnosti súd zamietol aj výsluch svedkov Y. T. N. a Y. T. U., ktorí mali podľa žalovaného ozrejmiť celý priebeh zmluvného vzťahu žalobcu a žalovaného a objasniť skutkové okolnosti porušenia záväzku mlčanlivosti a dôvernosti informácií. Vzhľadom na to, že žalovaný neuviedol a nepreukázal aká škoda mu mala v tejto súvislosti vzniknúť, súd uvedený návrh na vykonanie dokazovania zamietol. Navrhované výsluchy tiež zamietol z dôvodu, že k okolnostiam zmluvy medzi stranami sporu sa mali vyjadrovať bývalí riaditelia nemocnice, ktorá nebola zmluvnou stranou. Vo vzťahu k návrhom na výsluch týchto svedkov súd v odôvodnení zamietnutia návrhov zdôraznil, že s ohľadom na ustálenie sporných a nesporných okolností, ako aj právnom posúdení predmetného sporu, vychádzajúc zo zmluvy a predmetu sporu, vykonanie týchto výsluchov by bolo nevhodným a irelevantným. Keďže v kontexte posudzovaných námietok boli rozhodujúce listinné dôkazy predložené v konaní, najmä zmluva o distribúcii, nebolo vykonanie predmetných výsluchov potrebným pre rozhodnutie vo veci.

Obrana žalovaného spočívala v kompenzačnej námietke voči uplatnenému nároku, ktorá mala spočívať v tom, že si žalovaný voči uplatnenej pohľadávke uplatnil nárok na náhradu škody voči žalobcovi, ktorý mu mal vzniknúť z porušenia zmluvy žalobcom tým, že prestal žalovanému dodávať tovar, preto žalovaný nemohol zabezpečiť plynulé zásobovanie v zmysle zmluvy. Žalobca potvrdil, že tovar prestal dodávať kvôli vypršaní platnosti certifikátu CE, v dôsledku čoho materiál nespĺňal zákonné podmienky. Žalobca uviedol, že všetkým odberateľom oznámil, že tovar prestane dodávať k 31.01.2019. Žalovaný však pri uzatváraní zmluvy rátal s tým, že mu tovar dodávaný bude. Žalobca podľa žalovaného neurobil nič, aby tovar riadne dodal. Podstatná je podľa žalovaného otázka, či žalobca plnil podľa zmluvy alebo nie. Ďalšie okolnosti nemajú vplyv. Za nezabezpečenie certifikácie materiálu zodpovedá žalobca. Opísaným konaním žalobcu malo dôjsť k porušeniu zásad poctivého obchodného styku. Ak by žalobca neporušil zmluvné povinnosti, k vzniku ušlého zisku by nedošlo. Keďže žalobca k 31.01.2019 prestal dodávať žalovanému tovar - žalovaný stratil očakávaný výnos. Žalovaný ušlý zisk vyčísľil nasledovne: Z účtovníctva žalovaného vyplýva, že žalobca dodal žalovanému tovar v období od 28.02.2018 do účinnosti zmluvy - do 28.02.2020 do jej ukončenia celkový objem objednávok 1554209,04 Eur, priemerný mesačný objem tovaru je v sume 103613,94 Eur a predstavuje ho podiel celkového objemu dodávok a počtu mesiacov, počas ktorých žalobca reálne dodával tovar žalovanému, 15 mesiacov - marec 2018 až máj 2019 a ušlý objem dodávok predstavuje súčin priemerného objemu dodávok (103 613,94 Eur) a počtu mesiacov, počas ktorých žalobca v rozpore so zmluvou nedodával tovar žalovanému, napriek

platnosti a účinnosti zmluvy, (teda za mesiace jún 2019 až február 2020). Z dôvodu, že žalovaný zvýšil žalobcovi obrat v súlade s článkom 4.5. zmluvy, je ušlý objem dodávok navýšený o 50 % a je v sume 1398788,14 Eur. Priemerná marža je 16,46 % a ušlý zisk je podľa žalovaného v sume 230310,39 Eur ako súčin ušlého objemu dodávok navýšeného o 50 % a priemer marže 16,46 Eur. Predmetný ušlý zisk žiadal žalovaný započítať v rámci kompenzačnej námietky do výšky žalovanej istiny.

Súd neprisvedčil obrane žalovaného. Súd posudzoval tvrdenú existenciu škody vo forme ušlého zisku na základe existencie - splnenia zákonných predpokladov vzniku škody, a to protiprávne konanie žalobcu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. V zmysle ustanovenia § 442 OZ sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo.

Konštatoval, že predložená zmluva o distribúcii predstavuje tzv. rámcovú zmluvu. Poukázal na znenie článku II ods. 2.1., podľa ktorého sa zastúpený zaväzuje dodávať zástupcovi materiál podľa jeho objednávok a udeľuje mu oprávnenie materiál ďalej predávať v danom teritóriu UVN SNP v Ružomberku v postavení autorizovaného distribútora. Uvedený charakter zmluvy nebol medzi stranami sporný. Žalovaný v konaní netvrdil ani nepreukazoval, že by žalobcovi vystavil nejakú objednávku, ktorú by žalobca nerealizoval. Súd teda konštatoval, že zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu jeho povinností. Konkrétne povinnosť by žalobcovi vznikla až pri nespĺnení objednávky, ktorá zakladá jeho následnú povinnosť dodať tovar. Na uvedenú skutočnosť, podľa súdu, nemôže mať vplyv ani samotná skutočnosť, že žalobca mal oznámiť, že určitý druh tovaru už dodávať nebude a to malo byť dôvodom, že ho žalovaný ani neobjednával. Vzhľadom na povahu predmetnej zmluvy, ako rámcovej, záviselo plnenie povinností zo strany žalobcu práve na doručených objednávkach. Pokiaľ žalovaný aj napr. na základe vyjadrenia, resp. informácií žalobcu určitý tovar neobjednával, resp. ho neobjednávala nemocnica, nemôže byť daná skutočnosť na ťarchu žalobcu a nemôže zakladať porušenie jeho zmluvných povinností, nakoľko ak žalobca uvedené rešpektoval a objednávky na daný tovar neboli urobené, nemožno konštatovať porušenie povinností druhej strany. Daný tvrdý ušlý zisk teda nemá oporu v porušení povinností a nie je preto reálny. Samotné dobrovoľné zotrvanie v záväzkovom vzťahu napriek oznámeniu žalobcu, podľa súdu, nemôže zakladať nárok na prípadný ušlý zisk. Súd zároveň poukázal na skutočnosť, že podľa vyjadrenia žalobcu mal predmetný tovar, ktorý mal byť nedodávaný, tvoriť približne len 5 % objemu objednávok a žalovaný tvrdenie žalobcu nenamietal. Súd teda obranu žalovaného neuznal, keď nekonštatoval vznik ušlého zisku a vzhľadom na preukázaný nárok žalobcu, žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

Pokiaľ žalovaný odvodzoval ušlý zisk za mesiace, kedy mu žalobca nemal tovar dodávať, čo má predstavovať ušlý zisk, ktorý by inak žalovaný pri normálnom priebehu mal očakávať, súd poukázal na to, že žiadnym spôsobom nenamietal tvrdenie o tom, že predmetný nedodávaný tovar mal predstavovať len 5 % z celkového objemu, a nekonkretizoval samotný vplyv predmetného výpadku uvedeného objemu na celkový zisk.

Žalovaný si ušlý zisk počítal za obdobie od júna 2019 do februára 2020. Žalobca tvrdil, že predmetnú zmluvu vypovedal k 14.06.2019 v zmysle článku VIII bod 8.2. Zmluvy o distribúcii. Súd sa nestotožnil s obranou žalovaného týkajúcou sa nedoručenia predmetného ukončenia zmluvy, a to z dôvodu, že žalobca preukázal predloženým potvrdením o doručení, doručenie do sféry dispozície žalovaného. Poukázal na ustanovenie § 20 OZ a úpravu konania za právnickú osobu, ktorý nevyklučuje možné konania aj osobou odlišnou od štatutára a zároveň súd poukázal na znenie čl. IX ods. 9.1., ktorý pre doručenie predpokladá odoslanie doporučenej zásielky druhej strane. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca v zmysle čl. VIII bod 8.2 ukončil vzájomnú spoluprácu so žalovaným výpoveďou dňa 14.06.2019. V citovanom ustanovení je špecifikovaný dôvod na okamžité skončenie zmluvy, a to porušenie platobných podmienok, čo je nepochybne preukázané listinnými dokladmi, založenými v spise (neuhradené faktúry za tovar, ktorý bol dodaný). Súd však v tomto smere poukázal aj na predchádzajúce výpovede žalobcu, upomienky zaslané žalovanému, ako aj výpoveď svedka H., ktorý meškanie s úhradami z jednotlivých faktúr potvrdil, ako aj výsluch K. N., z ktorého je zrejmé, že žalovaný si neplnil platobné povinnosti voči žalobcovi včas. Z týchto listinných dôkazov ako aj výsluchov vyplynulo, že meškanie platieb zo strany žalovaného sa opakovalo, pričom žalobca musel platby neustále urgovať. Neopomenuteľným faktom je, že žalobca zaslal žalovanému 9 upomienok, a na možnosť výpovede žalovaného prostredníctvom pána H. upozorňoval. Námietka žalovaného týkajúca sa neposkytnutia dodatočnej lehoty na plnenie je preto absolútne neprimeranou. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca počas trvania zmluvnej spolupráce opakovane a niekoľkokrát upozorňoval na omeškané platby. V danom prípade, ak sa žalovaný domnieval, že pre naplnenie podmienky poskytnutia dodatočnej primeranej lehoty je potrebné upozorňovať žalovaného na úhradu pri každej faktúre osobitne, ide o nesprávne vyvodený záver o plnení si platobných povinností, na ktoré bol písomne upozorňovaný niekoľkokrát s poskytnutím primeranej lehoty na zabezpečenie nápravy porušovanej povinnosti zo strany

žalovaného. Súd mal prevzatie výpovede preukázané dňa 14.06.2019 v zmysle čl. IX bod 9.2 písm. b), a to okamihom jej prevzatia. Výpoveď sa do dispozičnej sféry žalovaného preukázateľne dostala. Súd s ohľadom na uvedené dospel k záveru, že spolupráca strán v zmysle zmluvy bola ukončená dňa 14.06.2019, nie 28.02.2020 tak, ako tvrdil žalovaný.

Pri posudzovaní predmetnej rámcovej zmluvy súd nedospel k záveru, že by bolo žalovanému udelené výhradné oprávnenie na predmetnú činnosť, ale zmluva používa pojem autorizovaný v bode článku II ods. 2.1. zmluvy, čo nie je totožný pojem. Súd po preskúmaní čl. II bod 2.1 konštatoval, že „udelenie oprávnenia predávať materiál v danom teritóriu“ ani „v postavení autorizovaného distribútora“ neznamena určenie zmluvy ako exkluzívnej. O výhradnú zmluvu by išlo vtedy, ak by sa žalobca zaviazal, že predmetný tovar nebude dodávať v danom teritóriu inej osobe ako žalovanému, prípadne, ak by žalobca prehlásil, že oprávnenie dodávať bude mať len žalovaný, čo však nie je možné vykladať zo slovného spojenia autorizovaného distribútora. Autorizovaný distribútor daného tovaru znamená len disponujúci oprávnením predávať predmetný tovar. Uvedená námietka preto neobstojí.

V konaní nebolo sporné, že tovar fakturovaný žalobcom v predmetných žalovaných faktúrach bol riadne dodaný a žalovaný zaň aj dostal úhradu od konečného odberateľa a za predmetné faktúry nezaplatil. Obranou žalovaného bolo aj namietanie okamihu omeškania s úhradou za predmetný dodaný tovar, ktorého suma bola fakturovaná žalovanými faktúrami, a to v nadväznosti na zavedenú obchodnú prax medzi stranami, podľa tvrdenia žalovaného, ktorá mala spočívať v tom, že žalovaný bežne uhrádzal faktúry aj po splatnosti, aj tri mesiace, nakoľko mal žalobca tolerovať ich úhradu až po úhrade konečným odberateľom. Žalobca uvedenú obchodnú prax poprel. Súd sa s uvedenou obranou nestotožnil. Súd poukázal na znenie písomne uzavretej zmluvy o distribúcii, čl. IV bod 4.3., podľa ktorej faktúry budú vystavené zastúpeným v deň dodania tovaru zastúpenému a budú splatné 60 dní od ich vystavenia. Medzi stranami nebol dátum vystavenia sporný. Žalovaný sa pri tvrdení predĺženej splatnosti odvolával na obchodnú prax medzi zmluvnými stranami a preukazoval ju s poukazom na skutočnosť, že aj v roku 2018 boli faktúry vystavované žalobcom, uhrádzané pravidelne cca 3 mesiace po ich vystavení. Žalobca potvrdil, že žalovanému robil ústupky s poskytnutím lehoty na plnenie do 90 dní a v prípade, že sa tak nestane, uplatní si penále od uplynutia 60. dňa. Dôvodom uzavretia zmluvy podľa žalobcu bolo, aby on svoje peniaze dostal do 90 dní od nemocnice. Súd dospel k záveru, že žalovanému sa nepodarilo preukázať tvrdenú obchodnú prax. Aj keď súd mal za to, že nebolo sporné, že žalobca toleroval 90-dňové omeškanie žalovaného, žalobca nepreukázal odlišnú dohodu medzi stranami, týkajúcu sa neuplatnenia si nárokov z omeškania po uplynutí 60 dní, teda od dohodnutej splatnosti predmetných faktúr. Žalobca poukázal na zasielané upomienky, ktoré žalovaný nenamietal a sám ich potvrdil. Vzhľadom na písomný charakter zmluvného dojednaní, čl. IV zmluvy o distribúcii, a ustanovenie čl. X ods. 10.1 zmluvy, súd konštatoval že žalovaný nepreukázal písomnú dohodu o zmene, resp. dodatku k predmetnej zmluve, ktorý by menil dohodnutú splatnosť faktúr.

Skutočnosť, že žalobca obišiel žalovaného a začal dodávať tovar do nemocnice v priebehu trvania spolupráce žalovaný nepreukázal, keďže spolupráca bola ukončená už dňa 14.06.2019. Rovnako tak žalovaný nepreukázal, že cena tovaru a zmluvné podmienky sú obchodným tajomstvom. Takéto informácie musia spĺňať podmienky dané zákonom v ustanovení § 17 OBZ. Táto informácia obchodnej, výrobnéj alebo technickej povahy musí predovšetkým súvisieť s podnikom, musí mať určitú hodnotu, prípadné prezradenie informácie by teda mohlo mať vplyv na výsledok hospodárenia podnikateľa, pričom táto informácia nie je bežne dostupná v relevantných obchodných kruhoch. Podmienkou je aj to, aby podnikateľ pri informácii, ktorú chce udržať v tajnosti, zodpovedajúcim spôsobom zabezpečoval jej utajenie. Tieto skutočnosti nielenže neboli preukázané, neboli ani tvrdené zo strany žalovaného. Nanajvýš v danom prípade je možné hovoriť o citlivých informáciách a aj to len v prípade cien tovaru, ktorú mal mať žalobca dojednanú so žalovaným. Označenie zmluvných podmienok ako „obchodného tajomstva“, či „citlivých informácií“ bez špecifikovania, o ktoré konkrétne podmienky sa má jednať, nie je v spore relevantným. Na danom mieste súd upozornil, že žalovaný v rámci tejto námietky nesprávne vychádzal aj zo skutočnosti, že k ukončeniu spolupráce došlo až dňa 28.02.2020, pričom žalobca po doručení výpovede dňa 14.06.2019 dodával tovar nemocnici priamo. Vzhľadom na to, že súd považoval predmetnú výpoveď za platnú a doručenú, je treba konštatovať, že dojednanie cien medzi nemocnicou a žalobcom po riadnom ukončení spolupráce so žalovaným nemôže byť porušením zmluvných povinností žalobcu. Rovnako tak nie je možné opomenúť podstatnú skutočnosť, že zmluva nebola výhradnou, čiže žalobca mohol do nemocnice dodávať aj samotný materiál uvedený v prílohe č. 1 priamo bez súčinnosti žalovaného, ktorému udelil len autorizované oprávnenie na dodávku tohto tovaru. Je tak zrejmé, že žalobca si mohol dojednať s nemocnicou ceny týchto materiálov aj rovnaké, ako sú uvedené v prílohe č. 2. Údajné prezradenie marže žalovaného je ničím neodôvodnenou domnienkou, ktorú nie je potrebné dokazovať.

Súd teda po vykonanom dokazovaní ustálil, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal objednávku, dodanie a riadnu fakturáciu tovaru tvoriaceho predmet žalovaných faktúr. Žalovaný síce na prvom pojednávaní ako sporné označil aj dodanie fakturovaného tovaru, avšak súd na základe následných vyjadrení žalovaného v konaní ustálil, že od svojej námietky v tejto časti ustúpil. Súd mal taktiež za preukázané, že žalovanému boli nároky uplatnené žalobcom v tomto konaní uhradené zo strany nemocnice bezo zvyšku. Z týchto dôvodov mal súd nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní za preukázaný a v ďalšom sa zaoberal len dôvodnosťou kompenzácie nároku žalovaného, na ním tvrdenú náhradu škody voči žalovanému nároku do jeho výšky. V zmysle horeuvedeného súd ustálil, že žalovaný nepreukázal porušenie povinností žalobcom (nepreukázal existenciu objednávok v rozsahu ním tvrdenej škody ani len na tovar, ku ktorému žalobca stratil oprávnenie dodávok), nepreukázal porušenie výhradnosti zmluvy, zásad poctivého obchodného styku, rozpor s dobrými mravmi. Taktiež nepreukázal ním tvrdenú výšku škody (údaje v predloženej tabuľke nie sú verifikovateľné a nie sú podporené žiadnym odborným vyjadrením, príp. znaleckým posudkom). Z dôvodu, že žalovaný nepreukázal porušenie právnej povinnosti žalobcu a ani výšku škody, nemohol preukázať ani príčinnú súvislosť medzi nimi.

Súd pri posudzovaní miery konania strán sporu v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku bral do úvahy aj skutočnosť, že žalovaný na zabezpečenie svojho tvrdeného a nepreukázaného ušlého zisku vo výške 230t. Eur zadržal a nevyplatil žalobcovi 575t. Eur po odpočítaní svojej zmluvnej provízie, napriek skutočnosti, že mu tieto finančné prostriedky nemocnica uhradila. Súd na základe horeuvedeného konštatoval, že žalobca uniesol dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti nároku, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku. Súčasne priznal žalobcovi nárok na zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti riadne vystavených a doručených faktúr predložených v konaní.

K námietke žalovaného o zavedenej obchodnej praxi medzi stranami konania, keď žalovaný uhrádzal faktúry po prijatí úhrad od konečného odberateľa po lehote splatnosti, čo žalobca akceptoval, súd uviedol, že na prípadnú obchodnú prax by prihliadol len vtedy, ak nie je v rozpore s obsahom zmluvy alebo so zákonom. V tomto smere pripomenul, že strany medzi sebou uzavreli písomnú zmluvu, v ktorej si v čl. IV bod 4.3 zmluvy dojednali splatnosť vystavených faktúr za dodaný zdravotnícky materiál. Takto prejavená vôľa strán je úplne jednoznačná. V súlade s § 272 ods. 2 OBZ si strany v čl. IX bod 10.1 zmluvy dojednali, že zmeny a dodatky k zmluve sú možné iba so súhlasom oboch zmluvných strán, formou písomného dodatku k zmluve. Uvedené dojednanie vylučuje akúkoľvek inú „obchodnú prax“, na ktorú by mal súd pri určení splatnosti pohľadávok prihliadať. Skutočnosť, že v niektorých prípadoch bol žalobca ochotný strpieť úhradu platieb po ich splatnosti, bez akýchkoľvek uplatnených sankcií z jeho strany voči žalovanému, neznamená zavedenie odlišnej obchodnej praxe, ktorá je v rozpore so zmluvou. K predmetnej otázke sa vyjadrili v rámci svojich výsluchov pán H. aj K.. N., ani z týchto výpovedí však nevyplývajú iné skutočnosti, ako sú uvedené vyššie. Keďže žalovaný bol vo veci v celom rozsahu istiny úspešný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Oba napadnuté výroky rozsudku považoval za vecne nesprávne, nezákonné a en bloc arbitrárne. Odkázal na svoju doterajšiu skutkovú, vecnú aj právnu argumentáciu, ktorej sa pridížal. Namietal, že súd prvej inštancie v priebehu konania nielenže nevykonal žalovaným navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale porušil aj zásadu rovnosti zbraní, keď jednostranne akceptoval len dôkazy predkladané žalobcom (zmluva, faktúry), pričom argumenty a dôkazy navrhnuté žalovaným boli odmietnuté. Zamietnutie návrhu žalovaného na výsluch svedkov Y. T. N. a Y. T. U. žalovaný považoval za nesprávne. Súd odmietnutím žalovaným navrhnutých dôkazov, hrubým spôsobom porušil zásadu rovnosti zbraní a znemožnil žalovanému v konaní pred súdom účinne sa brániť. Výsluchom žalovaným navrhnutých svedkov by pritom došlo k ozrejmieniu skutočností, ktoré sú pre rozhodnutie súdu v tomto konaní zásadného charakteru, sú kľúčové a relevantné. Takýto postup je zároveň hrubým porušením práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočným spôsobom nezaoberal návrhmi na vykonanie dôkazov. Namietal, že pokiaľ dal súd prednosť výlučne listinným dôkazom pred výsluchom svedkov, dostatočne neposudzoval,

aký význam má výsluch ako taký. Výsluch svedkov by jednoznačne preukázal žalovaným tvrdené skutočnosti, že žalobca porušil záväzok mlčanlivosti a dôvernosti informácií, vyplývajúcich zo zmluvy. Tvrdil, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu obchodného tajomstva, pretože žalobca v priebehu trvania zmluvy „obchádzal“ žalovaného a poskytoval zdravotnícky materiál priamo konečnému odberateľovi - nemocnici UVN v Ružomberku (a to napriek výhradnosti zmluvy ustanovenej v bode 2.1 zmluvy). Je nepochybné, že žalobca s nemocnicou UVN v Ružomberku odkomunikoval napr. cenu zdravotníckeho materiálu, ktorú mal dojednanú so žalovaným a zmluvné podmienky spolupráce, čím sa zároveň dopustil nekalosúťažného konania a spôsobil tak žalovanému škodu (konkrétne vo forme ušlého zisku). Posúdenie týchto skutočností má pritom význam a spojitosť, aj v súvislosti s aplikáciou § 265 OBZ. Žalovaný uviedol, že si uplatňoval nárok na náhradu ušlého zisku v dôsledku porušenia povinností vyplývajúcich žalobcovi zo zmluvy, medzi ktoré patrí aj povinnosť mlčanlivosti. Vznik ušlého zisku je pritom nutné vnímať v širšom kontexte - k ušlému zisku prispelo viacero na seba naväzujúcich faktorov na strane žalobcu, na ktoré žalovaný poukazuje v rámci celého konania (tzn. porušenie zmluvy žalobcom, spočívajúce nielen v nedodávaní tovaru, ale aj v porušení mlčanlivosti a dôvernosti informácií, porušení ústnej dohody a obchádzaní žalovaného). Žalovaný odvodzuje vznik ušlého zisku komplexne zo všetkých zmienených skutočností, tento riadne vyčíslil a zároveň ušlý zisk žiadal započítať kompenzačnou námietkou. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že súd prvej inštancie evidentne neprávne právne posúdil námietku žalovaného, týkajúcu sa porušenia mlčanlivosti a dôvernosti informácií zo strany žalobcu, tým, že neprisvedčil obrane žalovaného. V konaní a rozhodnutí súdu, aj v dôsledku jednostranne vykonaného dokazovania, absentuje komplexné posúdenie sporných nárokov. Keďže súd prvej inštancie nemal relevantný dôvod na odmietnutie výsluchu žalovaným navrhnutých svedkov, konal v tomto smere arbitrárne, a bezdôvodne tak zvýhodnil stranu žalobcu v procese dokazovania. Nevykonanie navrhnutých dôkazov má okrem dostatočného neustálenia (nezistenia) skutkového stavu, za následok aj nesprávne právne posúdenie a v dôsledkoch potom odôvodnenie rozsudku nenesie kritériá riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, je zmätočné, nejasné, arbitrárne, a preto nezákonné.

Ďalej namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nesprávne posúdil kompenzačnú námietku žalovaného, ako aj oprávnenosť žalobcom vymáhanej pohľadávky. Zmluva (bez ohľadu na to, či je zmluvou rámcovou alebo nie) je dvojstranný kontrakt, povinnosť plniť majú obidve strany zmluvy - nie iba žalovaný. Prípadné nespĺnenie záväzku jednej zmluvnej strany, nezakladá „automaticky“ právo druhej zmluvnej strane (žalobcovi), aby prestala plniť svoje zmluvné záväzky. Tvrdiť, že zmluva zaväzuje len jednu stranu (žalovaného), ale nezaväzuje žiadnym spôsobom druhú stranu (žalobcu), preto neobstojí. Žalobca tým, že počas platnosti a účinnosti zmluvy prestal dodávať tovar, preukázateľne porušil ustanovenia článku II body 2.1 a 2.2 zmluvy. Dôvod ukončenia distribúcie materiálu (vypršanie platnosti certifikátov CE, resp. nedodanie nových certifikátov dodávateľom žalobcu) - je vo vzťahu k žalovanému irelevantný. Podstatná je skutočnosť, či žalobca žalovanému plnil podľa zmluvy, alebo či mu podľa zmluvy neplnil. Rovnako nepodstatné je tvrdenie žalobcu (ktoré si súd prvej inštancie osvojil bez akéhokoľvek kritického posúdenia), že povinnosť dodávok materiálu je určená „iba“ rámcovou zmluvou. Zo zmluvy síce nevyplýva množstvo materiálu, ale nemožno poprieť, že zo zmluvy vyplýva záväzok dodávať materiál počas celého trvania zmluvy. Ak by žalobca neporušil svoje zmluvné povinnosti, k vzniku ušlého zisku žalovaného by neprišlo - žalovaný by naďalej distribuoval tovar konečnému odberateľovi v súlade so zmluvou (a nestratil by tak očakávaný prínos - t.j. zisk za predaj tovaru konečnému odberateľovi). Pre posúdenie nároku na uplatnenie ušlého zisku je teda dôležité, že žalobca porušil svoju zmluvne dohodnutú povinnosť, t.j. dodávať tovar (osteosyntetický materiál), čo spôsobilo, že klienti žalovaného prestali objednávať od žalovaného aj zvyšný materiál. Ak by aj osteosyntetický materiál predstavoval iba časť z celkového objemu objednávaného materiálu, po prerušení jeho dodávok neobjednávali klienti žalovaného od žalovaného už žiaden materiál, výsledkom čoho bol vznik ušlého zisku na strane žalovaného. Keďže žalobca sám oznámil celému okruhu odberateľov, že končí s dodávkami tovaru, je viac ako logické, že žalovaný prestal objednávať od žalobcu tovar - pretože vedel, že žalobca mu tento tovar nie je schopný dodať. Za neschopnosť dodávať (riadne certifikovaný) tovar v zmysle zmluvy však nesie zavinenie žalobca. Inými slovami, žalobca v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku uprel žalovanému možnosť realizovať objednávky, pričom svoje konanie žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil. Posúdenie porušenia zmluvných povinností žalobcu a ani dôvodnosť kompenzačnej námietky žalovaného sa preto nemôžu zakladať výlučne na tom posúdení, či žalovaný vystavil žalobcovi objednávku alebo nie. Ušlý zisk žalovaného tak má reálny základ a žalovaný riadne preukázal naplnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu. V kontexte posúdenia ušlého zisku odvolateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.06.2019, sp. zn. 17Co/59/2018. Dal do pozornosti,

že z čl. IX ods. 9.2. zmluvy vyplýva, že za okamih doručenia dokumentu druhej zmluvnej strane, sa považuje jeho prevzatie oprávnenými osobami. Vzhľadom na uvedené, keďže doručenie ukončenia zmluvy žalovanému ani jeho splnomocnenej osobe alebo zamestnancovi nebolo žalobcom preukázané, argumentácia súdu prvej inštancie z faktického a ani z právneho hľadiska neobstojí. Pokiaľ súd v bode 38. rozsudku uvádza, že dojednania zmluvy vylučujú akúkoľvek „inú obchodnú prax“, na ktorú by mal súd po pri určení splatnosti pohľadávok prihliadať, ide, podľa názoru žalovaného, o vyslovene formalistický výklad abstrahujúci od aplikácie ďalších ustanovení zákona, konkrétne § 265 OBZ. Súd pochybil, keď sa so zodpovedaním otázky, či konaním žalobcu došlo k porušeniu zásad poctivého obchodného styku, žiadnym spôsobom nevysporiadal. Žalovaný trval na svojich tvrdeniach týkajúcich sa porušenia zásady poctivého obchodného styku, porušenia dobrého mena a nekalosúťažného konania zo strany žalobcu. V konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným existovala dohodnutá obchodná prax, odlišná od zmluvnej úpravy, a to minimálne v rozsahu odlišnej splatnosti faktúr. Vzhľadom na uvedené mal súd posúdiť aj to, či by nebolo možné takúto dohodu zmluvných strán ustáliť aj ako novú zmluvu uzavretú medzi stranami (aj s ohľadom na vôľu oboch zmluvných strán, keďže takáto spolupráca zjavne isté obdobie fungovala). Súd prvej inštancie namiesto riadneho a komplexného posúdenia týchto právnych otázok, vec uzavrel prísne formalisticky, bez posudzovania všetkých okolností prípadu a bez prihliadnutia na pôvodne vyjadrenú a v skutočnosti akceptovanú vôľu zmluvných strán. Zároveň má nevyhodnotenie týchto skutočností za následok nesprávne posúdenie otázky omeškania žalovaného s plnením - v súvislosti s existenciou zavedenej obchodnej praxe medzi stranami totiž možno zároveň konštatovať, že by bolo za daných okolností v rozpore s poctivým obchodným stykom žiadať od žalovaného úroky z omeškania aj za obdobie spadajúce pod žalobcom akceptované termíny splácania faktúr až po úhrade nemocnicou UVN v Ružomberku. Dal do pozornosti nález ÚS ČR pod sp. zn. I.ÚS 1264/11 zo dňa 12.07.2011. Okrem toho uviedol, že súd mal posúdiť, či sa žalobca nedovoľáva neplatnosťou právneho úkonu, ktorú sám spôsobil. S poukazom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietla v celom rozsahu a žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Eventuálne navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 25.03.2022. Poukázal na to, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní žalovaného nemajú reálnu oporu v samotnom texte odvolania. Žalovaný v konaní nevykonával efektívnu procesnú obranu a z vlastnej nekvalifikovanej obrany domnelo vyvodzuje pochybenie na strane súdu, ku ktorému však nedošlo. Žalovaný mal rovnaký priestor na uplatnenie prostriedkov procesnej obrany, ako mal žalobca na uplatnenie prostriedkov procesného útoku. Súd prvej inštancie pritom vo svojom rozhodnutí veľmi presvedčivo, podrobne (obsiahlo) a logicky vysvetľuje celý procesný postup vrátane toho, ako sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami a tiež s návrhmi na vykonanie dokazovania, ktoré boli zamietnuté. Ak súd zamietne vykonať navrhnutý dôkaz, nie je porušením zásady rovnosti zbraní a samo osebe to nie je ani odvolacím dôvodom. Žalovaný sa nesprávne domnieva, že tým, že navrhne vykonať (zbytočný) výsluch svedka/svedkov, má nárok na to, aby mu súd vyhovel, už len z toho dôvodu, aby nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu. Uviedol, že výsluchy svedkov Y. N. a Y. U. by pre rozhodnutie vo veci nemali žiaden význam, a teda ich nevykonanie bolo namieste. Dôkazmi, ktorých vykonanie súd zamietol, nebolo objektívne možné zistiť žiadne rozhodujúce skutočnosti tak, ako to predpokladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Poukázal na to, že súd v konaní neprihliadal výhradne na listinné dôkazy, keď bez tohto, aby to strany akokoľvek nametali, prihliadol aj na výsluchy K. H. a K. N., ktoré boli vykonané v inom, avšak, skutkovo a právne obdobnom konaní. Zdôraznil, že súd nezamietol návrhy na výsluchy svedkov Y. N. a Y. U. z dôvodu akejsi domnelej procesnej prednosti listinných dôkazov pred výsluchmi, ale z dôvodu, že výsluchy daných osôb by mali pre objasnenie rozhodujúcich (sporných) skutočností nulovú výpovednú hodnotu.

Čo sa týka ušlého zisku, prisvedčil odôvodneniu rozhodnutia. Konštatoval, že žalovaným tvrdené „komplexné“ posúdenie ušlého zisku v širšom kontexte je jednoducho nekvalifikovane tvrdený ušlý zisk. Žalovaný doposiaľ nedokázal špecifikovať ušlý zisk v konkrétnych súvislostiach, pokiaľ ide o porušenie zmluvnej povinnosti (keďže žiadne na strane žalobcu neexistuje), nezvýšenie majetku žalovaného pri pravidelnom chode udalostí (keďže majetku žalovaného žiadny reálny ani hypotetický zisk neušiel) a ani kauzálny nexus medzi menovanými predpokladmi (keďže ani jeden z nich nie je daný, ťažko tvrdiť, že je tu príčinná súvislosť). Mal za to, že súd aplikoval správne hmotnoprávne normy, pričom tiež vychádzal z ich správnej interpretácie. Žalovaný je ten, kto zmluvu porušuje, pričom pre neplatenie vygeneroval

čo do istiny dlh vo výške 574.895,11 Eur. Tým, že zmluva má rámcový charakter, nikto nikdy netvrdil, že má zaväzovať iba žalovaného. Aj tu žalovaný opätovne prekrúca fakty. Zmluva zaväzuje obe strany rovnako, len pre jej reálny význam je potrebné mať objednávky, ktoré sa majú vybavovať v súlade s podmienkami dohodnutými v rámcovej zmluve. K tomu bližšie napr. rozsudok Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 29 Cdo 26/2012, zo dňa 29.09.2014.

Čo sa týka nedodávania osteosyntetického materiálu z dôvodu straty platnosti certifikátu CE, neobstojí argumentácia žalovaného ohľadom domnelého porušenia zmluvy a s tým spojeného vzniku ušlého zisku. Zmluva totiž žalobcom porušená nikdy nebola, pretože má spomenutý rámcový charakter s tým, že príloha č. 1 definuje druhovo určený materiál. Zmluva žiadnym spôsobom neurčovala objemy dodaného materiálu, keďže tie záviseli od aktuálnych potrieb nemocníc (konečných odberateľov) a s tým spojených objednávok. Tým, že platnosť certifikátu pre daný materiál vypršala, žalobca z vlastnej iniciatívy o tejto skutočnosti informoval všetky relevantné subjekty, a preto už následne nebol po tomto materiály dopyt. Z uvedeného dôvodu nemohol na strane žalovaného vzniknúť ani žiadny ušlý zisk. V súvislosti s poukazom žalovaného na rozsudok krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. júna 2019 sp. zn. 17Co/59/2018 žalobca uviedol, že už len zo samotnej časti citovaného textu rozsudku je zrejmé, že ide o absolútne (diametrálne) odlišnú právnu vec, než aká je predmetom tohto konania. Navyše nie je zrejmé, čo presne chcel žalovaný odkazom na toto rozhodnutie, ktoré ani nie je rozhodnutím z okruhu „najvyšších súdnych autorít“, povedať. Naopak, súd v rámci posudzovania ušlého zisku vychádzal zo správnych právnych záverov, ktoré navyše podporil rozhodnutiami „najvyšších súdnych autorít“, a to v bode 33. a nasl. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Žalovaným namietané (ne)doručenie ukončenia zmluvy považoval za nenáležité. Aj v tomto smere súd poskytol vyčerpávajúcu a po právnej stránke správnu kvalifikáciu v bode 36. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Nesprávností v uvažovaní žalovaného je ďaleko viac, napr. keď v bode 46. poukazuje na údajný formalistický výklad § 272 ods. 2 OBZ v spojení s čl. IX bod 10.1 zmluvy, čo dáva následne úplne nelogicky do kontextu so zásadami poctivého obchodného styku. Žalovaný pritom ignoruje jednak to, že nejde o formalistický výklad, ale o riadnu aplikáciu jasne znejúcej právnej normy v kontexte toho, čo si zmluvné strany výslovne dojednali aj v zmluve. Okrem toho žalovaný, pokiaľ ide o poctivý obchodný styk, úspešne ignoruje aj bod 52. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom túto právnu kategóriu súd v kontexte prejednávanej veci veľmi dobre a výstižne vysvetlil. Zdôraznil, že medzi stranami sporu nebola nikdy dohodnutá žiadna obchodná prax, odlišná od zmluvnej úpravy, ako to žalovaný nepravdivo tvrdí. Popretie tohto nepravdivého tvrdenia bolo obsiahnuté už vo vyjadrení k odporu. Žalobcova trpezlivosť, pokiaľ ide o oneskorené úhrady faktúr v žiadnom prípade neznamená zmenu zmluvne dohodnutých podmienok.

Ak žalovaný tvrdí, s poukazom na ním citované rozhodnutie českého súdu, že napriek dohode o tom, že zmluva sa dá meniť len písomne, je možné zmeniť dohodu aj ústne, ak sa nenamieta relatívna neplatnosť právneho úkonu pre nedostatok formy, žalobca uviedol, že základným predpokladom toho, aby sa dalo domáhať relatívnej neplatnosti právneho úkonu, je samotná existencia právneho úkonu. V tomto prípade ale žiadny právny úkon (údajná ústna dohoda), ktorým by sa mala meniť rámcová zmluva, neexistuje. Žalovaný pôvodne ani žiadnu ústnu dohodu (tzn. konkrétny právny úkon) netvrdil. Nad rámec uvedeného uviedol, že v rozpore so súdnym rozhodnutím, na ktoré poukázal žalovaný, je prax zavedená v slovenskom právnom prostredí, poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Obdo 26/2004. Zdôraznil, že súd v prejednávanej veci v nepostupoval formalisticky, a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. S poukazom na uvedené je zrejmé, že obrana žalovaného je účelová, nekonzistentná a vykonštruovaná. Odvolanie preto možno považovať jedine za snahu o oddialenie povinnosti zaplatiť odmenu za riadne fakturovaný tovar. Napadnuté rozhodnutie považoval za správne. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy právneho zastupovania v odvolacom konaní v rozsahu 100 %.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 25.04.2022. Tvrdenia žalobcu uvedené v jeho vyjadrení, považoval za účelové, nepreukázané a zavádzajúce. Trval na tom, že v konaní riadne preukázal porušenie rámcovej zmluvy žalobcom, ako aj vznik ušlého zisku žalovanému, pričom predložil dostatočné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zo znenia odvolania proti rozsudku jasne vyplýva odôvodnenie všetkých odvolacích dôvodov, o ktoré sa odvolanie žalovaného opiera a tieto sú náležité a vyčerpávajúco odôvodnené. Ako vyplýva z obsahu odvolania, žalovaný v ňom argumentoval aj tým, že súd neaplikoval dôsledne ustanovenie § 265 OBZ. Žalovaný tiež zdôraznil, že súd aplikoval formalistický výklad abstrahujúci od zákonných ustanovení, ktoré mal použiť a ďalej túto argumentáciu rozvíjal aj vo vzťahu k úrokom z omeškania a ich plynutiu (čo súvisí o.i. aj s ich splatnosťou).

Žalobca takisto opomína, že žalovaný v odvolaní poukázal aj na previazanosť jednotlivých dôvodov. Tvrdenia žalobcu, že žalovaný údajne v konaní ignoroval koncentráciu konania, resp. že nekonal v súlade so zásadou hospodárnosti, takisto neobstoja. Žalovaný bol oprávnený navrhovať dôkazy až do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania. Navrhovanými dôkazmi zároveň reagoval aj na ďalšie tvrdenia protistrany na pojednávaní. Nemožno tiež nebrať zreteľ na to, že fungovanie podnikateľských subjektov bolo významne v poslednom období zasiahnuté koronakrízou, pričom zároveň došlo aj k personálnym zmenám u žalobcu (zmena konateľa, zníženie počtu zamestnancov) - a preto jednotlivé dôkazy žalovaný predložil v čase, keď ich objektívne mal možnosť skompletizovať a keď nimi disponovalo nové vedenie spoločnosti. Rozporuplne vyznieva aj argument žalobcu, v ktorom na jednej strane uvádza, že rámcová zmluva zaväzovala obe strany rovnako a následne pripája judikát, na základe ktorého v zásade tvrdí, že rámcová zmluva nie je záväzná vôbec, resp. že k právnej záväznosti rámcovej zmluvy bolo potrebné vystaviť objednávky. Žalobca pritom opomína, že obsah rámcovej zmluvy tvorili nielen ustanovenia ohľadom vybavovania objednávok, ale aj ďalšie (rovnako zaväzujúce) práva a povinnosti strán, ktoré nesúviseli priamo s objednávkami - a to najmä záväzok mlčanlivosti a dôvernosti informácií, ktorý žalobca preukázateľne porušil. Ďalšou povinnosťou vyplývajúcou z rámcovej zmluvy je napríklad zodpovednosť za škodu. Za neschopnosť dodávať tovar (a zabezpečiť certifikáciu) v zmysle zmluvy, nesie zodpovednosť v plnom rozsahu žalobca. Ušlý zisk žalovanému preukázateľne vznikol, keďže žalovaný na základe zmluvy predpokladal, že mu bude tovar počas celého trvania zmluvy riadne dodávaný. Žalovaný teda odôvodnene očakával finančný príjem, ktorý mu mal plynúť z ďalšej distribúcie tovaru a ku ktorému zavinením žalobcu nedošlo. Uviedol, že nebolo preukázané ani to, či ukončenie zmluvy spĺňalo všetky náležitosti, ktoré právny poriadok vyžaduje pre platný právny úkon. Zdôraznil, že strany vzájomné ústne dohody istý čas akceptovali a podľa nich sa riadili a až v dôsledku narušenia vzájomných vzťahov, žalobca obrátil svoj postoj.

5. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok č.k. 35Cb/128/2019-345 zo dňa 07.02.2022 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/128/2019-345 zo dňa 07.02.2022, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

10. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 3.919 Eur s príslušenstvom titulom neuhradenia faktúr za špeciálny zdravotnícky materiál a príslušenstvo dodané žalovanému na základe Zmluvy o distribúcii tovaru zo dňa 28.02.2018. Obrana žalovaného spočívala v kompenzačnej námietke voči uplatnenému nároku, ktorou si žalovaný voči uplatnenej pohľadávke uplatnil nárok na náhradu škody voči žalobcovi v podobe ušlého zisku, ktorý mu mal vzniknúť z porušenia zmluvy žalobcom. Ako je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal objednávku, dodanie a riadnu fakturáciu tovaru tvoriaceho predmet žalovaných faktúr. Nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní mal konajúci súd teda za preukázaný a v ďalšom sa zaoberal len dôvodnosťou kompenzácie nároku žalovaného na ním tvrdenú náhradu škody voči žalovanému nároku do jeho výšky, pričom ustálil, že žalovaný nepreukázal porušenie právnej

povinnosti žalobcu a ani výšku škody, z ktorého dôvodu nemohol preukázať ani príčinnú súvislosť medzi nimi. Keďže žalobca uniesol dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti nároku a naopak, žalovaný nepreukázal splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a tým pádom ani dôvodnosť kompenzačnej námietky, súd napadnutým rozsudkom žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi istinu 3.919 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 665,50 Eur od 20.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 55 Eur od 18.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 572 Eur od 17.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 126,50 Eur od 17.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 2.500 Eur od 04.02.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov konania. Žalovaný s uvedeným nesúhlasil a rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním, namietajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, spisového materiálu a odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal s podstatnými a pre rozhodnutie relevantnými argumentmi sporových strán a svoje rozhodnutie zároveň riadne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukazuje.

12. Ako už bolo vyššie uvedené, žalovaný si kompenzačnou námietkou uplatnil voči žalobcovi nárok na náhradu škody - ušlého zisku. Súd prvej inštancie preto posudzoval existenciu, resp. splnenie zákonných predpokladov vzniku škody, a to protiprávne konanie žalobcu, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nimi. Záver konajúceho súdu, v zmysle ktorého žalovaný nepreukázal, že došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti žalobcu dodať materiál na základe objednávky žalovaného, a teda žalovaným tvrdený ušlý zisk nemal reálny základ, považoval odvolateľ za nesprávny. Poukazoval na to, že zmluva je dvojstranný kontrakt, povinnosť plniť majú obidve strany zmluvy - nie iba žalovaný. Zdôraznil, že prípadné nesplnenie záväzku jednej zmluvnej strany nezakladá automaticky právo druhej zmluvnej strane (žalobcovi), aby prestala plniť svoje zmluvné záväzky. Taktiež tvrdil, že zmluva zaväzuje len jednu stranu (žalovaného), ale nezaväzuje žiadnym spôsobom druhú stranu (žalobcu), preto neobstoí. Žalobca tým, že počas platnosti a účinnosti zmluvy prestal dodávať tovar, podľa názoru žalovaného, preukázateľne porušil ustanovenia článku II body 2.1 a 2.2 zmluvy. Dôvod ukončenia distribúcie materiálu (vypršanie platnosti certifikátov CE, resp. nedodanie nových certifikátov dodávateľom žalobcu) - považoval vo vzťahu k žalovanému za irelevantný. Za nepodstatné považoval aj tvrdenie žalobcu, ktoré si osvojil aj súd prvej inštancie, že povinnosť dodávok materiálu je určená „iba“ rámcovou zmluvou. Tvrdil, že zo zmluvy síce nevyplýva množstvo materiálu, ale nemožno poprieť, že zo zmluvy vyplýva záväzok dodávať materiál počas celého trvania zmluvy. Ak by žalobca neporušil svoje zmluvné povinnosti, k vzniku ušlého zisku žalovaného by neprišlo - žalovaný by naďalej distribuoval tovar konečnému odberateľovi v súlade so zmluvou (a nestratil by tak očakávaný prínos - t.j. zisk za predaj tovaru konečnému odberateľovi). Uvedenú argumentáciu žalovaného považoval odvolací súd za nedôvodnú.

13. Predovšetkým je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie na žiadnom mieste napadnutého rozsudku neuvádza, že zmluva zaväzuje len jednu stranu (žalovaného), ale nezaväzuje žiadnym spôsobom druhú stranu (žalobcu). Odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca prestal plniť svoje zmluvné záväzky. Ako uviedol súd prvej inštancie, predložená zmluva o distribúcii tovaru predstavuje tzv. rámcovú zmluvu. Uvedená skutočnosť nie je nepodstatná, ako nedôvodne tvrdil odvolateľ. Vzhľadom na povahu predmetnej zmluvy, ako rámcovej, záviselo plnenie povinnosti zo strany žalobcu práve na doručených objednávkach. Konajúci súd v tejto súvislosti správne poukázal na znenie článku II bod. 2.1. predmetnej zmluvy, podľa ktorého sa zastúpený zaväzuje dodávať zástupcovi materiál podľa jeho objednávok a udeľuje mu oprávnenie materiál ďalej predávať v danom teritóriu UVN SNP v Ružomberku v postavení autorizovaného distribútora. Vzhľadom na to, že medzi stranami bola uzatvorená rámcová zmluva, ktorá vyžadovala objednávky, pre záver o porušení povinnosti žalobcu dodať tovar, bol žalovaný povinný preukázať, že si u žalobcu tovar objednal, t.j. že žalobcovi vznikla povinnosť dodať žalovanému tovar, a žalobca si svoju povinnosť nesplnil. Žalovaný však v konaní netvrdil ani nepreukazoval, že by žalobcovi vystavil nejakú objednávku, ktorú by žalobca nerealizoval. Súd prvej inštancie potom dôvodne konštatoval, že zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu jeho povinností.

Odvolací súd zároveň prisvedčil záveru súdu prvej inštancie, že na uvedenú skutočnosť nemôže mať vplyv ani to, že žalobca mal oznámiť, že určitý druh tovaru už dodávať nebude, a to malo byť dôvodom, že ho žalovaný ani neobjednával. Pokiaľ žalovaný aj napr. na základe vyjadrenia, resp. informácií žalobcu určitý tovar neobjednával, resp. ho neobjednávala nemocnica, nemôže byť daná skutočnosť na ľarchu žalobcu a nemôže zakladať porušenie jeho zmluvných povinností, nakoľko ak žalobca uvedené rešpektoval a objednávky na daný tovar neboli urobené, nemožno konštatovať porušenie povinnosti druhej strany. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že daný tvrdený ušlý zisk nemá oporu v porušení povinností a nie je preto reálny. Nie bez významu je skutočnosť, že podľa vyjadrenia žalobcu, ktoré žalovaný nenamietal, mal predmetný tovar, ktorý mal byť nedodávaný, tvoriť približne len 5 % objemu objednávok. Žalovaný nekonkretizoval samotný vplyv predmetného výpadku uvedeného objemu na celkový zisk.

14. S argumentáciou žalovaného ohľadne tvrdenej výhradnosti predmetnej zmluvy ustanovenej v bode 2.1 zmluvy sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 37. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a na ktoré zároveň odkazuje. Skutočnosť, že žalobca v čl. II bod 2.1 zmluvy udelil žalovanému „oprávnenie materiál ďalej predávať v danom teritóriu UVN SNP v Ružomberku v postavení autorizovaného distribútora“ neznamená určenie danej zmluvy ako exkluzívnej. Pojem autorizovaný distribútor použitý v rámcovej zmluve nemožno vykladať tak, že by žalovanému bolo udelené výhradné oprávnenie na predmetnú činnosť. Ako správne uviedol súd, slovné spojenie autorizovaný distribútor daného tovaru, znamená len disponujúci oprávnením predávať predmetný tovar.

15. Neobstojí ani námietka žalovaného, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu obchodného tajomstva, keď žalobca v priebehu trvania zmluvy údajne obchádzal žalovaného a poskytoval zdravotnícky materiál priamo konečnému odberateľovi - nemocnici UVN v Ružomberku. Aj s touto námietkou sa náležite vysporiadal súd prvej inštancie a to v bode 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd odkazuje. Keďže zmluva nebola výhradnou, žalobca mohol do nemocnice dodávať aj samotný materiál uvedený v prílohe č. 1 priamo bez súčinnosti žalovaného, ktorému udelil len autorizované oprávnenie na dodávku tohto tovaru. Ako správne uviedol konajúci súd, žalobca si mohol dojednať s nemocnicou ceny týchto materiálov, aj rovnaké, ako sú uvedené v prílohe č. 2. Okrem toho, súd prvej inštancie dôvodne konštatoval, že žalovaný nepreukázal, že cena tovaru a zmluvné podmienky sú obchodným tajomstvom v zmysle § 17 OBZ. Zároveň, ako dôvodil súd, žalovaný v rámci tejto námietky nesprávne vychádzal aj zo skutočnosti, že k ukončeniu spolupráce došlo až dňa 28.02.2020, pričom žalobca po doručení výpovede v júni 2019 dodával tovar nemocnici priamo. Vzhľadom na to, že súd považoval predmetnú výpoveď za platnú a doručení, dojednanie cien medzi nemocnicou a žalobcom po riadnom ukončení spolupráce so žalovaným, nemôže byť porušením zmluvných povinností žalobcu.

16. Odvolateľ ďalej argumentoval tým, že medzi žalobcom a žalovaným existovala dohodnutá obchodná prax, odlišná od zmluvnej úpravy, minimálne v rozsahu odlišnej splatnosti faktúr. S touto argumentáciou žalovaného sa dôsledne vysporiadal súd prvej inštancie v bode 38. a 44. napadnutého rozsudku, ktorý sa s uvedenou obranou nestotožnil. V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobca uvedenú obchodnú prax poprel. Aj keď medzi stranami nebolo sporné, že žalobca toleroval 90-dňové omeškanie žalovaného, žalobca nepreukázal odlišnú dohodu medzi stranami týkajúcu sa neuplatnenia si nárokov z omeškania po uplynutí 60 dní, teda od dohodnutej splatnosti predmetných faktúr. Žalobca poukázal na zasielané upomienky, ktoré žalovaný nenamietal a sám ich potvrdil. K námietke žalovaného o zavedenej obchodnej praxi medzi stranami konania, keď žalovaný uhrádzal faktúry po prijatí úhrady od konečného odberateľa po lehote splatnosti, čo žalobca akceptoval, súd dôvodne poukázal na to, že strany medzi sebou uzavreli písomnú zmluvu, v ktorej si v čl. IV bod 4.3 zmluvy dojednali splatnosť vystavených faktúr za dodaný zdravotnícky materiál, a to 60 dní od ich vystavenia. V súlade s § 272 ods. 2 OBZ si strany v čl. IX bod 10.1 zmluvy dojednali, že zmeny a dodatky k zmluve sú možné iba so súhlasom oboch zmluvných strán formou písomného dodatku k zmluve. Uvedené dojednanie vylučuje akúkoľvek inú „obchodnú prax“, na ktorú by mal súd pri určení splatnosti pohľadávok prihliadať. Skutočnosť, že v niektorých prípadoch bol žalobca ochotný strpieť úhradu platieb po ich splatnosti bez akýchkoľvek uplatnených sankcií zo strany žalobcu voči žalovanému, neznamená zavedenie odlišnej obchodnej praxe, ktorá je v rozpore so zmluvou. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného dôvodne tvrdil, že jeho trpezlivosť, pokiaľ ide o oneskorené úhrady faktúr, v žiadnom prípade neznamená zmenu zmluvne dohodnutých podmienok. Žalovaný nepreukázal písomnú dohodu o zmene, resp. dodatku k predmetnej zmluve, ktorý by menil dohodnutú splatnosť faktúr. Ak žalovaný v odvolaní dôvodil, že súd mal posúdiť aj to, či by nebolo možné takúto dohodu zmluvných strán ustáliť aj ako novú zmluvu o dielo uzavretú medzi

stranami, odvolací súd konštatuje, že žiadna iná zmluva nebola v konaní preukázaná. Žalobca v tomto smere dôvodne poukazuje na skutočnosť, že žalovaný účelovo zamieňa pojmy obchodná prax a ústna dohoda. Nedôvodná je i námietka odvolateľa, v zmysle ktorej je za daných okolností v rozpore s poctivým obchodným stykom žiadať od žalovaného úroky z omeškania aj za obdobie spadajúce pod žalobcom údajne akceptované termíny splácania faktúr. Nárok žalobcu na úroky z omeškania vyplýva priamo zo zákona (ustanovenie § 369 ods. 1 a 2 OBZ). Napokon riadne a včasné plnenie záväzkov je jednou zo základných zásad poctivého obchodného styku.

17. Odvolací súd na rozdiel od žalovaného zastáva názor, že súd prvej inštancie riadne a komplexne posúdil sporné nároky žalobcu a žalovaného a prihliadol na rozhodujúce skutočnosti a okolnosti prípadu, ako aj vôľu zmluvných strán. Za nedôvodnú odvolací súd považoval aj námietku žalovaného ohľadne rozporu konania žalobcu so zásadami poctivého obchodného styku. Žalovaný v konaní nepreukázal žiadne také konanie žalobcu, ktoré by samostatne alebo v súvislosti s ďalšími skutočnosťami zakladalo rozpor so zásadami správania, ktorých dodržiavanie v obchodnom styku tento styk kvalifikuje ako poctivý. V tejto súvislosti treba upozorniť, že prax má často snahu toto ustanovenie využívať, resp. zneužívať aj v prípadoch, keď niektorá zo strán si chce jeho uplatnením kompenzovať vlastné riziko pri obchodovaní, prípadne svoju neschopnosť alebo nepozornosť pri uzavieraní zmlúv, resp. dopad rôznych sankcií za porušenie povinností a pod.. V takýchto prípadoch by toto ustanovenie spravidla nebolo prostriedkom právnej ochrany, ale stalo by sa prostriedkom, ktorý by výrazne narušil právnu istotu účastníkov obchodných záväzkových vzťahov. (komentár lura z aspi k ust. § 265 Obchodného zákonníka)

18. Čo sa týka rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/59/2018 zo dňa 19.06.2019 a nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1264/11 zo dňa 12.07.2011, na ktoré v odvolaní poukazuje žalovaný, odvolací súd uvádza, že týmito rozhodnutiami nie je v zmysle ust. § 193 CSP v prejednávanej veci viazaný. Navyše žalovaným citovaná pasáž rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/59/2018 zo dňa 19.06.2019 na rozdiel od prejednávanej veci sa týka porušenia povinnosti z nájomnej zmluvy a odstúpenia od zmluvy, a teda uvedené rozhodnutie nie je na prejednávajúcu vec aplikovateľné, pričom žalobca dôvodne podotkol, že nie je ani zrejmé, čo presne chcel žalovaný odkazom na toto rozhodnutie, ktoré ani nie je rozhodnutím z okruhu najvyšších súdnych autorít, povedať. K nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1264/11 zo dňa 12.07.2011 odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu Českej republiky nespadá pod pojem ustálená rozhodovacia prax, ani pod pojem rozhodnutie najvyšších súdnych autorít SR (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/129/2017), a teda nepredstavuje rozhodnutie, od ktorého by sa nemohol súd v skutkovo obdobnej veci odkloniť. Je samozrejme možné, že všeobecný súd sa stotožní s argumentáciou rozhodnutí iných súdov (aj tých, ktoré nepredstavujú rozhodnutia najvyšších súdnych autorít), nie sú však preňho záväzné. Okrem toho závery daného rozhodnutia nemožno na rozhodovaný spor aplikovať aj z dôvodu, že v prejednávanej veci nebola preukázaná akákoľvek zmena predmetnej rámcovej zmluvy, a to ani inou ako písomnou formou.

19. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to výsluch Y. T. N. a Y. T. U., predchádzajúcich riaditeľov nemocnice UVN v Ružomberku. Tvrdil, že konajúci súd týmto znemožnil žalovanému v konaní pred súdom sa účinne brániť a porušil zásadu rovnosti zbraní, keď jednostranne akceptoval len dôkazy predkladané žalobcom, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Uvedenú námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že v zmysle ust. § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z uvedeného je zrejmé, že súd nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Zároveň v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku náležite vysvetlil, prečo nevykonal žalovaným navrhnutý výsluch Y. T. N. a Y. T. U.. Súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v súlade so zásadou hospodárnosti zamietol výsluch svedkov Y. T. N. a Y. T. U., ktorí mali podľa žalovaného ozrejmiť celý priebeh zmluvného vzťahu žalobcu a žalovaného a objasniť skutkové okolnosti porušenia záväzku mlčanlivosti a dôvernosti informácií. Vzhľadom na to, že žalovaný neuviedol a nepreukázal aká škoda mu mala v tejto súvislosti vzniknúť, súd uvedený návrh na vykonanie dokazovania zamietol. Navrhované výsluchy tiež zamietol z dôvodu, že k okolnostiam zmluvy medzi stranami sporu sa mali vyjadrovať bývalí riaditelia nemocnice, ktorá nebola zmluvnou stranou. Vo vzťahu k návrhom na výsluch týchto svedkov súd zdôraznil, že s ohľadom na ustálenie sporných a nesporných okolností, ako aj právnom posúdení predmetného sporu vychádzajúc zo zmluvy a predmetu sporu, vykonanie týchto výsluchov by bolo

nehospodárnym a irelevantným. Keďže v kontexte posudzovaných námietok boli rozhodujúce listinné dôkazy predložené v konaní, najmä zmluva o distribúcii, nebolo vykonanie predmetných výsluchov potrebné pre rozhodnutie vo veci. Žalobca v tejto súvislosti dôvodne poukazoval na to, že dôkazmi, ktorých vykonanie súd zamietol, nebolo objektívne možné zistiť žiadne rozhodujúce skutočnosti tak, ako predpokladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Za nedôvodnú odvolací súd považoval aj námietku odvolateľa, ktorý tvrdil, že pokiaľ dal súd prednosť výlučne listinným dôkazom pred výsluchom svedkov, dostatočne neposudzoval, aký význam má výsluch ako taký. Odvolací súd v tomto smere prisvedčil právnemu názoru žalobcu, ktorý vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného uviedol, že súd prvej inštancie nezamietol návrhy na výsluchy svedkov Y. N. a Y. U. z dôvodu akejsi domnejšej procesnej prednosti listinných dôkazov pred výsluchmi, ale z dôvodu, že výsluch daných osôb by boli nepodstatné pre objasnenie rozhodujúcich (sporných) skutočností. Vypočutie žalovaným navrhnutých svedkov by bolo v prejednávanej veci nadbytočné, v rozpore s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania. Súd prvej inštancie preto žiadnym spôsobom nepochybil, keď návrh na výsluch uvedených svedkov zamietol.

20. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal splnenie zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody, keď nepreukázal porušenie povinností žalobcom, ani tvrdenú výšku škody (údaje v predloženej tabuľke nie sú verifikovateľné a nie sú podporené žiadnym odborným vyjadrením, príp. znaleckým posudkom), a teda nemohol preukázať ani príčinnú súvislosť medzi nimi. Procesná obrana žalovaného preto neobstojí a súd postupoval správne, keď napadnutým rozsudkom žalobe vyhovel.

21. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

22. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/128/2019-345 zo dňa 07.02.2022 v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).